

אתי, אתי

מאת נורה בורק בריטניה

דמו של שר סינג קופא בעורקיו. הוא לא יוכל לשאת את קונחאר ולהילט; ואם יזעק, רק יחיש את בוא האסון. הוא נשאר במקומו ושפתיו לחשו הפילה עזה ולוהסת. הפיל הזכר נשף, פלט נהמה עמומה. הניד בראשו, אחר המשיך בדרכו במעלה הנהר. העדר כולו הלך בעקבותיו ונעלם מן העין.

שר סינג השמיע תפילה תיודה והחל מתכונן לדרך. הוא פנה עורף לקונחאר והחל כורך את הצעיף על מצחו.

הוא לא היה מסוגל לקום. הוא ניסה להתרומם אולם כל מאציו עלו בתוהו. פתע נשמעה במרחקמה תרועה אדירה של פיל; וכעבור רגע קל כבר עמד שר סינג על רגליו ופנה לרדת לתוך הנהר.

הוא היה שם לעתים קרובות, לאור היום והוא ידע שבעו"ג זה זאת של השנה, לפני רדת מיי-השלג מן הגבעות, אפשר לצלוח את הנהר על נקלה. הנהר היה רחב ורדוד. המים שיכשכו על פני חלקיה-האבנים. דג חפז בקירבת החוף וקש"קשו נצנצו לאור הירח.

הוא נכנס לתוך המים.

הם היו קרים ועמוקים יותר מן הרגיל. היה עליו לדר"גך בזהירות על האבנים החלקלקות, לגשש אחרי כל מדרך כף-רגל. המים הגיעו עד מותו. אפשר שמיי-השלג כבר ירדו מן ההרים.

שר סינג חשב על הגשר המאחד את שתי גדות הנהר השני. היה זה מבנה רעוע; אבל זה היה גשר. סבעות של קני במבוק ננעצו בקרקעיתו הסלעית של הנהר, מולאו באבנים ושימשו מעורים לגשר. אחר הונחו קני במבוק נוספים בין עמוד לעמוד וכוסו בשיכבה עבה של עשב יבש וחצץ.

כאשר יצא שר סינג מתוך הנהר הראשון, השאירו כפות רגליו היחפות עקבות לחים ונוצצים בחול. בקרבת מקום נמצאו עקבות אחרים. לחים ונוצצים אף הם — עקבות כפותיו של גמר.

הוא המשיך בדרכו.

מדי שעה היה עליו להתעכב ולהחליף רוח, ובכל פעם היה לו קשה יותר לקום ממקומו שריריו כאבו, נאנקו, גל"חמו בכוח הרצון שלו.

השעה הייתה קרובה לתצות-הלילה, כאשר שמע שר סינג את שאונו של הנהר השני. לא היה זה שיכשוך רגיל של מים — זאת הייתה נהמתו העמומה של זרם סוחף; וכאשר הגיע הנער אל שפת הנהר, גילה לעיניו מראה רבי-הוד.

נראה כי גוש שלג גדול נסם וניגר לתוך הנהר. המים געשו והעלו קצף. הגשר לא נראה לעין, רק גל גדול של מים ציין את מקום הימצאו. ענפים נסחפו במערבולת, הת"גשאו מעלה מעלה כור עות של גוססים ונאחזו בגשר הי שקוע. הסלעים אשר מתחת למים הוחזו ממקומם. דומה היה כי הנהר הגדול חורק שן בזעם.

פתע הופיע בתוך הזרם עץ שלם שנעקר משורשו. הוא נע במהירות גדולה, והתנגש בגשר השקוע במים. נשמע קול נפץ: הגשר כילו נע במקומו כחיי"ת-קדומים, התפרק, הטיל את צלעותו במבוק שלו לכל עבר ונעלם במערבולת. כיצד לצלות את הנהר? אין כל סיכויים להגיע אל ה"גדה השנייה בשחיתה. אולי אפשר לעבור בין שברי הגשר? שר סינג הניח את קונחאר הקטן על החול, שאב מלוא חפניו והגישם לו.

"אחיי..." לחש הילד ושתה לרוייה.

שר סינג הלש בגעוולי עשב ושור מהם חבל. הגבעולים החדים חתכו את כפות-ידיו. הוא כרך את החבל סביב גופו וגוף אחיו החולה, אחר פנה ונכנס לתוך המים.

הזרם אחז בו והטיחו בשברי הגשר. הוא התאושש מעט, אחר החל ממשש את דרכו לאורך העמודים נאחו בשברי-ה"במבוק החדים כסכינים.

שאון הזרם החריש את אוניו, ענפים חבטו בגופו. המים הקרים כרתו לא איפשרו לו לשאוף רוח. הוא לא ידע אם אחיו חי או מת; אבל הוא הוסיף להתזיק את ראשו של הילד מעל לפני המים והתקדם צעד אחר צעד. הוא היה חרש, מס נהר, קופצו מקור, טבוע למחצה... זה נמשך כי חלום בלהות.

הוא ומשאו החי החליקו, התאוששו, נאחו בקנים הרופ"פיב בשארית כוחם. לבסוף הלך הזרם ונחלש. הם הגיעו אל הגדה השנייה.

שר סינג לא זכר בבירור את כל אשר התרחש לאחר מכן. כל גופו הרעיד מקור. בגזיו הלחים דבקו אל בשרו. חטמו היה מלא מים. הוא הלך קדימה... ברכיו פקנו... הוא זחל...הוא הגיע אל ארץ סולוה.

"אי שם, בעולם אחר, נשמעה נביחתם של כלבים מאישישם הופיעו בני-אדם ושני הנערים מצאו את עצמם בתוך מכונת-משא.

"מנין באת, נער?"

"מלאדהאני."

"נשאת את לו בדרך? צלחת את הנדר?"

הם הביעו לבית החולים.

שר סינג סתד מפיני בתים. הוא לא נכנס פנימה. עם שחר הלך להתמת-הרכבת ושכר להעמיס פתם. כל אותו יום עבד בפריך כדי להשתכר כמה פרוטות ולקנות בהן קמח ושמן, שימששו לו לאפיית פיתות. הוא מצא לו מקום-לינה בצר"ת, בהם שכנו קרובי החולים; ובערב, כאשר נח ממלאכתו-הקשה אותו הדאגה לקונחאר בכל עוזה.

לבסוף בא הרופא לקרוא לו. הוא לא שלח שליח. הוא יצא אל המרפסת וקרא:

"היכן שר סינג באהאדור?"

"אבי אינ. נמצא כאן." השיב הנער בקול רחי דמעות, "אלי אני שר סינג."

"האתה הנער אשר הביא את הילד קונחאר מכפר אלד"האני?"

"כן." הרופא חיך ופניו הרחבים, המפיקים טוב"ל, גראו כירח חום.

"שר סינג באהאדור!" אמר הרופא בשחוק קל. "שר סינג הגיבור, אחיך יחיה. בוא וראה זאת במועיניך!"

השתחממה על השביל, תחת קרני השמש האחרונות, וליח"שה בקול מבשר-רעות.

שר סינג קפא על עמדו. אחר החל נסוג, שעל אחר שעל. הקיברה התנודדה, התבוננה בו, כשלושנה משורבבת מפיה כעלוקה. אבל הברירה היפה, בעלת הקשקשים הנוצצים ושני הארס, פחדה לא פחות משר סינג עצמו. היא גהרה בתנועה פתאומית ונעלמה בין העשבים.

שר סינג נשם לרווחה. השיתוק אשר תקף את רגליו נעלם כלא היה, והוא היה מסוגל להמשיך בדרכו.

קונחאר נאנק והתפתל בתוך עניבת הצעיף. גופו הלך וכבד. שר סינג השתוקק לנוח. הרפות את שריריו הכוא"בים; אולם אסור היה לו לעשות זאת הוא היה מוכרח להגיע לבית החולים.

על סביבותיו השתרע יער-העז בו נמשך מאב"החיים מאז בריאת-העולם. קני"באמבוק בקעו מתוך האדמה למאות. סבכ"קוצים נלחמו על אור ואחיר. עצים ועשבים התמזגו והפכו לחומת ענק ירוקה. בתוך מילכה מוריקה זאת שכנו

אחיו הקטן של שר סינג היה מוטל בתוך הביקתה, וכאבי"הבסן שאחזו בו הלכו וגברו. שר סינג עצמו היה בן שחים עשרה. הוא היה בן"גיונגל שחום ועליו, ואחיו היה צעיר ממנו בשנים רבות. מובן מאליו שהיו להם גם אחים אחרים, אבל הם הומתו על ידי החולירע, השפעת וחיות"הגיונגל. עתה נותרו בחיים רק שר סינג ואחיו הקטן, קונוואר.

"אסחוט סמרטוטים בתוך מים רותחים ואניח אותם על כרסו", אמרה האם. היא לא חייתה. היא לא בכחה, היא הייתה רגילה באסונות.

"ומה אעשה אני?" שאל שר סינג. "אביא עצים למדורה ואאסוף גללי פרות. אלך לשאוב מים. הניחי לי לקרוע את הכמרטוטים לגורים."

הוא רץ להכין את כל הדרוש. הם הבעירו אש גדולה, ובמהרה החלו המים רותחים. הם הניחו סמרטוטים כהבי"לים על כרסו של הילד; אולם כעבור שעה קלה פתחה האם ואמרה: "עלינו להעביר אותו לבית-החולים בקאלאגאט".

אותה שעה ידע שר סינג שאחיו הולך למות. ברגע בו שמע את הגולה "בית-חולים", ידע זאת ברורות; שהרי כל יושבי הגיונגל יודעים כי בית-החולים מיועד רק לגוססים. משהו טמיר חנק בגרונו.

"ארוץ להביא את אבא!" קרא.

"אפשר שיעברו ימים רבים בטרם תמצא אותו."

אביו של שר סינג היה מפורסם ברחבי-המדינה כשר סינג באהאדור — הצייד האמיץ. השם באהאדור נוסף על שמו הפרטי, כדי לציין את כל מעשי גבורתו הוא בילה את חייו בכפר לאלדהאני, רעה את בקרו, עיבד את שדהו הקטן; אבל כל עת שהיו מופיעים במקום ציידים או צלמים, היו שולחים לקרוא לבאהאדור האמיץ.

הוא היה מסוגל למצוא נמרים, במקום בו לא היו נמרים כלל. הוא היה מסוגל להתכונן בעשב יבש ולומר בדיוק את כל אשר התחולל על פניו. הוא היה מסוגל להאזין לפעיית האיילות ולהכריז: "אחת מהן נטרפה זה עתה על ידי ברדלס. האיילות עדיין רואות אותו ואת טרפו." על קד"קדו וכתפיו נתמשכה צלקת סמוקה — זכר למאבקו עם נמר טרף. על ידו האחת הייתה כוחיה, במקום בו נושך פעם על ידי נחש ארטי. שתיים מאצבעותיו היו קטורות, וחבריו אהבו לספר כיצד הוא עבר מהלך חמישה מילין בגיונגל, כשכרסו שסועה למחצה על ידי פנתר. כזה היה שר סינג באהאדור.

עתה נמצא באהאדור בגיונגל בחברת משלחת של צלמים. גם שאר הגברים של כפר לאלדהאני נלוו אל המשלחת. קונחאר הקטן היה מוטל על הרצפה, בתוך ביקתת-ה"חזיר. הוא מירר בככי והשתעל מדי פעם בפעם.

שר סינג, בן גאה לאביו הגדול, התבונן באחיו הקטן, וראה את המוות נשקף מעיניו.

"אין גברים ככפר", אמר, "אני אקח איתו לבית-החולים." אמו ומורחה להשאר בכפר, לטפל בפרות. לעבד את הא"דמה היוצרת מזון. גם הוא וגם היא הבינו זאת היטב. אבל האם הייתה בת-הרים. היא הייתה בקאיה בהובלת בשאות כבדים. בית אביה שכן בהרים הגבוהים אשר מסביב לאלדהאני, והיא היטיבה לתלות משאות כבדים על עניבות חבל כרוכות מסביב למצח. כך שהכתפיים והשרירים החז"קים של הצחואר יכלו לשאתם על נקלה.

היא לקחה את משני הצעופים אשר לה וענבה אותו לעניבה. אחד כרכה אותו סביב מצחו של שר סינג והטילה את קונחאר הקטן לתוך העניבה.

שר סינג חש מיד בתום גופו של הילד הקודה, שחדר מבצע לעצויה-הכחות. הרגשו גם במלוא כובד המשא, ושאל את אביו כיצד יגיע לבית-החולים.

"הוא גדול מדי בשבילך", אמרה האם בקול מלא יאוש, "לא תוכל להגיע."

שר סינג לא אמר דבר. הוא יצא לדרך.

הערב רד. הכפר כולו היה אפוף זוהר חרוד. מסביב לו השתרעו שדות-התבואה ושדות-המרעה ומשכות-הקוצים והמכלאות, בהן היו שומרי היערות כולאים את בקרם של האכרים. שנחפס בתוך היער הממשלתי. הלאה מזה השתרעו שטחי העשב החרוך שנועדו להציל את הכפר במקרה של דליקת"גיונגל, ומאחוריהם החל הגיונגל עצמו.

תחילה היה זה עשב גבוה, אחר החלו שורות העצים, מהם נעטו אדני מסילת-הברזל של קאלאגאט. הכטילה נמ"צאה במרחק של חמישים מילין מן המקום; אולם שר סינג קיווה שאם יעלה בידו לחצות את הגיונגל ולצלוח את שני הנהרות אשר בדרכו, יוכל לעלות על דרך-המלך ולהגיע לקאלגאט בקרון שחורים, או בכוננית ישנה.

אבל כל זה היה עדיין לפניו. הוא נמצא עדיין לבדו על שביל הגיונגל המכוסה שכבה עבה של אבק.

לא, הוא לא היה היחיד שנע באותו שביל. חוש קדום וטמיר פקד עליו לעצור ובו ברעג הזוקפה לפניו קוברת,

על פני החול הלח נראו עקבותיו של נמר: אולם שר סינג, הנער ההודי, לא ידע פחד. הוא ידע רק דבר אחד: עליו להכיא את אחיו הקטן קונוואר, לבית-החורים.

החיות: קופים, טוסיים, נמרים, ברדלסים, דובים, פילים, לאחרונה התמקעו הצבאים עד מאד וחיות-הטרף החלו מה"נפלות על בהמות-בית ואפילו על בני-אדם.

הלילה רד. הרקיע הפך סגול. שר סינג היטיב לראות באפילה. הוא הצליח למצוא את דרכו, עד אשר עלה הירח והאיר את הגיונגל.

מראה עקבות דובים על פני השביל המאובק עורר בו דאגה. הוא זכר שהוא ראה פעם אדם. אשר הותקף על ידי דוב ואיבד את מחצית פניו. הוא החיש את צעדיו.

לבסוף, כאשר הגיע אל אחד הצוקים המתנשאים מעל לאפיק הנהר, ידע שהוא מוכרח לנוח. הויעה שטפה על פני בשרו המרטט פלגים פלגים.

הוא נשען אל עץ, הרים את ידו אל מצחו, והוריד את קונחאר ארצה בעדינות מרובה.

"אוה!" נאנק הילד.

"מה אני יכול לעשות?" אמר שר סינג בקול רחי דמעות; אבל קונחאר היה אחוז קדחת ופלט מלים חסרות-שחר.

פתע נתמלאו כל שריריו של שר סינג. שחזרו למצבם הטבעי, כאב חד. הדם שטף בכל עוז לעבר המקום בו היה כרוך, קודם לכן, הצעיף. הנער השתרע בצל העץ, עצם את עיניו וניסה להתאושש.

איתה שעה נשמע בקרבת מקום שאונו של עדר-פילים. לפילים אין כל צורך לנוע על פני הגיונגל ללא שאון. העדר נע במעלה הבקעה, בדרכו לשטחי-מרעה חדשים. שר סינג שבח על כי הוא ואחיו נמצאים מחוץ לתחום פגיעת הפילים.

מתחתיו השתרע משטח-הנהר, אשר ניצנץ לאור הירח כגוש גדול של שנהב. עדר-הפילים נע לאורך החילות, אשר בקר"בת המים.

שר סינג ראה את הנקבוק ואת גוריהן. הוא ראה גם את הפיל הזכר הגדול, שגע בראש העדר — הפיל המסוכן מכולם, שהיה מסוגל להתקיף בני-אדם.

אוני הפילים התנפפו, ונבויתיהם נעו לכל עבר, צלליהם האפלים השתרעו על רקע החול הלבן. הם היו קרובים אליו עד כדי כך שהוא שמע את חריקת החול מתחת לרגליהם ואת חיכוך עוריהם המתחפפים.

הפיל הזכר הניד את הדקו מצד אל צד, וירחה על סבי"בותיו בחשדנות, נעצר תחתיו וכיוון את החדק כלפי ה"נערים.

אביו של שר סינג היה מפורסם ברחבי-המדינה כשר סינג באהאדור — הצייד האמיץ. השם באהאדור נוסף על שמו הפרטי, כדי לציין את כל מעשי גבורתו הוא בילה את חייו בכפר לאלדהאני, רעה את בקרו, עיבד את שדהו הקטן; אבל כל עת שהיו מופיעים במקום ציידים או צלמים, היו שולחים לקרוא לבאהאדור האמיץ.

הוא היה מסוגל למצוא נמרים, במקום בו לא היו נמרים כלל. הוא היה מסוגל להתכונן בעשב יבש ולומר בדיוק את כל אשר התחולל על פניו. הוא היה מסוגל להאזין לפעיית האיילות ולהכריז: "אחת מהן נטרפה זה עתה על ידי ברדלס. האיילות עדיין רואות אותו ואת טרפו." על קד"קדו וכתפיו נתמשכה צלקת סמוקה — זכר למאבקו עם נמר טרף. על ידו האחת הייתה כוחיה, במקום בו נושך פעם על ידי נחש ארטי. שתיים מאצבעותיו היו קטורות, וחבריו אהבו לספר כיצד הוא עבר מהלך חמישה מילין בגיונגל, כשכרסו שסועה למחצה על ידי פנתר. כזה היה שר סינג באהאדור.

עתה נמצא באהאדור בגיונגל בחברת משלחת של צלמים. גם שאר הגברים של כפר לאלדהאני נלוו אל המשלחת. קונחאר הקטן היה מוטל על הרצפה, בתוך ביקתת-ה"חזיר. הוא מירר בככי והשתעל מדי פעם בפעם.

שר סינג, בן גאה לאביו הגדול, התבונן באחיו הקטן, וראה את המוות נשקף מעיניו.

"אין גברים ככפר", אמר, "אני אקח איתו לבית-החולים." אמו ומורחה להשאר בכפר, לטפל בפרות. לעבד את הא"דמה היוצרת מזון. גם הוא וגם היא הבינו זאת היטב. אבל האם הייתה בת-הרים. היא הייתה בקאיה בהובלת בשאות כבדים. בית אביה שכן בהרים הגבוהים אשר מסביב לאלדהאני, והיא היטיבה לתלות משאות כבדים על עניבות חבל כרוכות מסביב למצח. כך שהכתפיים והשרירים החז"קים של הצחואר יכלו לשאתם על נקלה.

היא לקחה את משני הצעופים אשר לה וענבה אותו לעניבה. אחד כרכה אותו סביב מצחו של שר סינג והטילה את קונחאר הקטן לתוך העניבה.

שר סינג חש מיד בתום גופו של הילד הקודה, שחדר מבצע לעצויה-הכחות. הרגשו גם במלוא כובד המשא, ושאל את אביו כיצד יגיע לבית-החולים.

"הוא גדול מדי בשבילך", אמרה האם בקול מלא יאוש, "לא תוכל להגיע."

שר סינג לא אמר דבר. הוא יצא לדרך.

הערב רד. הכפר כולו היה אפוף זוהר חרוד. מסביב לו השתרעו שדות-התבואה ושדות-המרעה ומשכות-הקוצים והמכלאות, בהן היו שומרי היערות כולאים את בקרם של האכרים. שנחפס בתוך היער הממשלתי. הלאה מזה השתרעו שטחי העשב החרוך שנועדו להציל את הכפר במקרה של דליקת"גיונגל, ומאחוריהם החל הגיונגל עצמו.

תחילה היה זה עשב גבוה, אחר החלו שורות העצים, מהם נעטו אדני מסילת-הברזל של קאלאגאט. הכטילה נמ"צאה במרחק של חמישים מילין מן המקום; אולם שר סינג קיווה שאם יעלה בידו לחצות את הגיונגל ולצלוח את שני הנהרות אשר בדרכו, יוכל לעלות על דרך-המלך ולהגיע לקאלגאט בקרון שחורים, או בכוננית ישנה.

אבל כל זה היה עדיין לפניו. הוא נמצא עדיין לבדו על שביל הגיונגל המכוסה שכבה עבה של אבק.

לא, הוא לא היה היחיד שנע באותו שביל. חוש קדום וטמיר פקד עליו לעצור ובו ברעג הזוקפה לפניו קוברת,